

Ignasi Iglesias i els joves

Ignasi Iglesias sentia un gran amor als joves. Aquest amor li havia procurat moments de gran joia. Entre els meus records puc citar-ne sense esforç, tres exemples ben demostratius. Del primer n'és el protagonista Josep Maria de Sagarra. Dels altres dos pot enorgullir-se d'ésser-ho Millàs-Raurell. Vaig a fer-ne una breu exposició.

Es parlava de si el teatre català era mort i de si hi hauria o no la possibilitat de fer una prova experimental de la suposada defunció. En mig de les discussions apassionades que aquest tema havia suscitat sonà el nom de l'illustre reusenc senyor Fàbregas i bentost va saber-se que, en efecte, aquest benemèrit patrici es feia càrrec de les despeses que podès motivar una temporada de teatre català a base de la direcció artística d'Ignasi Iglesias. Ignasi Iglesias estava radiant de goig davant la possibilitat de demostrar que la suposada mort del Teatre Català era una falòrnia creada pels pessimistes. La seva primera idea fou atreure's els joves. Ell estava segur de la col·laboració dels joves i empès pel seu gran optimisme ja es feia una llista dels possibles futurs dramaturgs. Mentre es feia aquestes il·lusions l'atzar el portà a trobar-se pel carrer amb Josep Maria de Sagarra, al qual admirava com poeta líric.

—Acabo d'encarregar-me de la temporada de teatre català que patrocina en Fàbregas, de Reus, i compto amb una comèdia vostra.

—Amb una comèdia meva? Si mai no he pensat escriure per al teatre!...

—Bé. Ja està dit, empesqueu-vos un argument; escriviu-me tot seguit l'obra i trameteu-me-la.

Al cap de pocs dies, amb una alegria immensa, Ignasi Iglesias rebia de Josep Maria de Sagarra la primera obra dramàtica i tot seguit repartia els papers entre els actors de la companyia de Romea.

La bona rebuda que es feu al jove autor feu concebre a Ignasi Iglesias un munt d'illusions sobre el pervindre del Teatre Català a mans de les generacions joves.

Un altre dia Ignasi Iglesias ens deia amb gran indignació l'injustícia que cometien els empresaris en permetre que una obra com *La Llotja* de Millàs-Raurell hagués de publicar-se en una revista de poca difusió i romangués inestrenada.

—*La Llotja* serà un gran èxit teatral el dia que un empresari s'atreveixi a posar-la.

—...

—Qui ho diu que no és obra per representar. Jo us asseguro que *La Llotja* és, abans de tot, una obra eminentment teatral i en Millàs-Raurell és un dels joves literats catalans que més esperances em fan concebre de cara al nostre teatre.

La Llotja s'estrenà i fou l'èxit més gran de la temporada. Molts pessimistes dels que assistiren a l'estrena després d'haver llegit l'obra a *La Revista* es quedaren boca-badats en presenciar l'interès amb què el públic seguí les escenes fins a l'acabament

del tercer acte i declaraven llur equivocació en prejutjar la seva teatralitat. Ignasi Iglesias, radiant de goig, com si es tractés d'una obra pròpia o de l'obra d'un fill, cridava estusiasmat:—Veieu si és teatral? Ja tenim el dramaturg que cercàvem.

La darrera vegada que vam trobar-nos amb Ignasi Iglesias vam parlar novament de Millàs-Raurell. Feia pocs dies que aquest ens havia llegit el nou drama "Els Fills" destinat a l'empresa de Romea i dedicat a Ignasi Iglesias. Ignasi Iglesias volgué que li donéssim detalls de la nova obra i procuràrem complaure'l fins on va ésser-nos possible. No li vam parlar de la dedicatòria perquè Millàs-Raurell volia reservar-se la totalitat de l'alegria per a la carta que pensava escriure-li convidant-lo a l'estrena de l'obra.

Aquesta fou la darrera carta que rebé Ignasi Iglesias i fou també la darrera alegria que l'atzar li reservava. Quan el dia de l'estrena la seva salut malmesa no li permeté anar al teatre els seus amics glatien per anar l'endemà a dir-li que "Els Fills" eren un nou gran èxit del dramaturg que ell havia previst.

Quan a un artista que ha abastat un alt cim de gloriificació no solament no se li ha descobert ni una guspira de rezel per als que puguen o pretenen pujar a compartir amb ell el pedestal que el faci visible als ulls d'una extensa planura d'admiradors, sinó que se'l veu allargar la ma protectora per a facilitar l'ascensió dels lluitadors novells, hom pot qualificar-lo de Mestre generós. Aquest és el cas d'Ignasi Iglesias.

LEANDRE CERVERA.

Barcelona, 22 octubre 1928.